

ШЕСТА ЧАСТЪ.

Социалния редъ.

§ 1. Универсаленъ характеръ на социалния редъ.

Видѣхме, че инстинкти, чувства, идеи, воля — цѣлото душевно богатство се дължи на социалния животъ, като отъ своя страна той му осигорява развитието.

Социалниятъ редъ се явява като нестѣпна висша фаза въ човѣшкия животъ. Колко мечти за независимостъ, за свобода сж останали неосъществени! И вѣрвата въ възможността на единъ напълно независимъ, неподатливъ на социални връзки животъ, ще си остане за винаги нѣщо може би привлекателно, но неприложимо.

Въ сжщностъ тѣй малко човѣкъ може да разчита самъ на себе си въ живота, тѣй малко може да направи нѣщо самъ за себе си, а такава огромна, непрекъсната, неизбежна потрѣбностъ има отъ общечовѣшкото сътрудничество!

И тази абсолютна човѣшка междувисимостъ, която се установява и потвърждава и отъ най-повърхностното замисляне върху живота, особено силно се чувства, забелѣзва въ улицата на голѣмия градъ. Всички тичатъ. Всевъзможни превозни средства пренасятъ хората едни къмъ други. Въ очитѣ на всѣки се чете устремъ